

РЕШЕНИЕ

№ 3487

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 174 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РАДМИЛА ИВ. МИРАЗЧИЙСКА

при участието на секретаря НИЯ ИВ. РАЙЧИНОВА
като разгледа докладваното от РАДМИЛА ИВ. МИРАЗЧИЙСКА
Гражданско дело № 20211110145936 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от [ЮЛ], с ЕИК: [номер], чрез адв. Й.З., срещу Д. Г. Г., ЕГН ***** с която е предявен иск с правно основание чл. 422 във вр с чл. 415, ал.1, т.1 от ГПК вр с чл. 79, ал.1 ЗЗД за установяване на вземането на ищеца спрямо ответника за сумата от 1173,50 лева, представляваща задължение за втора вноска по договор за предоставяне на училищен транспорт за учебната 2019/2020 г, както и иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за законната лихва върху общата сума, считано от 23.03.2021 г. до окончателното изплащане на задълженията.

Ищецът основава претенциите си с твърденията, че между страните е сключен договор за ползване на училищен транспорт за учебната 2019/2020 г. по силата, на който ответникът се е задължил да заплати процесната сума и не е изпълнил договорното си задължение. В тази връзка е било образувано заповедно производство, за което е била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. В законоустановения срок ответникът е депозирал възражение по чл. 414 ГПК срещу заповедта. На основание чл. 415, ал.1 ГПК съдът е указал на ищцовата страна да предяви настоящите иски за установяване на вземането.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника Д.Г. за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпил такъв, с който

предявеният иск се счита за допустим, но неоснователен. Ответника поддържа, че не дължи процесната сума, тъй като неговият син-ученикът Дариан Г. не е ползвал училищен транспорт от януари до март 2020 г. поради увеличената заболяемост и разпространението на коронавирус. Г. сочи, че е уведомил устно ищеца, че синът му няма да ползва организиран транспорт, считано от януари 2020 г. поради усложнената епидемична обстановка в страната. Релевира доводи, че от 13.03.2020 г. до края на учебната година, училището изобщо не е изпълнявало задълженията си по договора и не е предоставяло услугата, тъй като в страната било обявено извънредно положение. Счита, че са нарушени разпоредбите на чл. 143, т.14 врс чл. 146, ал.1 от ЗЗП. Излага съображения, че чл. 12 от процесния договор представлява по същество неравноправна клауза и като такава следва съдът да я обяви за нищожна. Оспорва изрично тезата на ищеца, че вноската се дължи, тъй като средствата са били необходими за заплати на служителите и поддръжка на автобусите, въпреки че същата не е била изпълнявана. Поддържа, че тези аргументи са несъстоятелни и неотносими към предмета на спора. Ответникът твърди, че претендираната законна лихва за забава също не се дължи, доколкото представлява акцесорно задължение, а главното задължение е неоснователно.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира следното:

За основателността на иска по чл. 79, ал.1 ЗЗД ищецът следва да докаже следните факти: наличието на облигационно правоотношение по договор за ползване на училищен транспорт между страните, по силата на който е възникнало задължение за ответника за заплащане на цена в претендирания размер.

С оглед заявеното от ответника становище в отговора на исковата молба съдът с доклада по делото е обявил като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между страните е сключен договор за ползване на училищен транспорт за учебната 2019/2020 г., по силата на който ищецът се е задължил да предостави училищен транспорт на сина на ответника Дариан Г., а ответникът се е задължил да заплати сумата в размер на две равни вноски по 600 евро всяка, равняваща се на 1173,50 лв.

Съдът установи, че процесният договор е сключен на 07.05.2019 г. Предметът на договора се извлича от систематичното тълкуване на раздел I, озаглавен “Предмет на договора” с раздел, озаглавен “Права и задължения на родителя”, чл. 1. От посочените клаузи става ясно, че въпросният договор е за предоставяне на услуга по осигуряване на транспорт на ученик срещу възнаграждение. Същият е двустранен и възмезден, сключен между физическо и юридическо лице. Съгласно чл. 2 от раздел “Права и задължения на родителя” страните са постигнали съгласие плащането по договора да бъде разсрочено на две вноски. Първата вноска е била в размер на 660,00 евро. Втората уговорена вноска е била в размер на 600,00 евро, като същата е била с падеж на 20.01.2020 г.

Тъй като тежестта на доказване за положителния факт на плащането лежи върху страната, която се ползва от благоприятните за нея правни последици от него – ответника, той следва да го проведе по начин, по който да създаде несъмнено убеждение у съда, че този факт се е осъществил, щом ищецът го отрича. По делото не се твърди и не са представени доказателства ответникът да е заплатил втората уговорена вноска по договора в срок. Съгласно чл. 84, ал.1 ЗЗД когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Ето защо ответникът е в забава от 21.01.2020 г за процесното задължение.

Ответникът релевира възражение за непреодолима сила по чл. 81, ал.1 ЗЗД и намира, че не следва да отговаря за неизпълнението, тъй като за периода от месец януари до месец март на 2020 г. е имало увеличена заболяемост и очаквано разпространение на коронавирусна епидемия, съставляват непреодолима сила за престаиване на дължимото, доколкото ученикът не е посещавал учебни занятия и следователно не е ползвал училищен транспорт. Тези благоприятни за ответника фактически твърдения, обаче, остават недоказани по делото.

Установи се, че ответникът е бил в забава от 21.01.2020 г., а съгласно чл. 85, ал.1 ЗЗД, когато длъжникът е в забава, той дължи обезщетение дори ако изпълнението стане невъзможно поради причина, за която не би отговарял, освен ако докаже, че кредиторът би претърпял вредите и при своевременно изпълнение. В настоящия случай ответникът не твърди и не представя доказателства, че дори и да не е бил в забава, ищцовото дружество отново би

претърпяло вредите от неплащането на уговорената сума. С решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание е обявено извънредно положение до 13.04.2020 г. Следователно падежът на процесното задължение - 20.01.2020 г. предхожда времевия обхват, за който е обявено извънредно положение, поради което обективната невъзможност е неприложима в настоящия случай, доколкото ответникът е изпаднал в забава преди обявяване на извънредното положение и не твърди и не представя доказателства, че кредиторът би претърпял вредите и при своевременно изпълнение. Относно твърдението на ответника, че синът му не е ползвал учебния транспорт от януари 2020 г., за което е уведомил устно ищеца съдът намира, че доколкото в чл. 1 от договора е предвидено всички съобщения и уведомления между страните да бъдат в писмена форма, устното уведомяване е без правно значение за решаване на настоящия правен спор.

По разноските:

Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Настоящото дело не е сложно нито от фактическа, нито от правна страна, въпреки това съдът намира възражението за неоснователно. От приложения от ищеца списък по чл. 80 ГПК, както и от фактурите за извършени плащания с основание адвокатско възнаграждение е видно, че размерът на заплатената сума за адвокатско възнаграждение е минималният съобразно изискванията на чл.7, ал.7 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което същата не следва да бъде намалявана. При този изход на правния спор ищецът има право на разноски в размер на: 360,00 лв. с ДДС за заплатено адвокатско възнаграждение за заповедно производство; 25,00 лв. държавна такса за заповедно производство; 360,00 лв. с ДДС заплатено адвокатско възнаграждение за исково производство, както и 50,00 лв. държавна такса за исково производство.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска, предявен от [ЮЛ], ЕИК [номер], със седалище и адрес на управление: [адрес] *с правно основание чл.*

422 , ал.1 ГПК във вр. с чл.79, ал. 1 ЗЗД, че ответникът Д. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: [адрес] дължи на ищеца [ЮЛ], ЕИК [номер] сумата от 1173,50 лв., представляваща дължимо парично задължение по договор за предоставяне за ползване на училищен транспорт за учебната 2019/2020 г. от 07.05.2019 г., ведно със законната лихва от 23.03.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Д. Г. Г. ЕГН ***** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК да заплати на [ЮЛ], ЕИК [номер] сумата в размер на 385,00 лв., представляваща разноси за заповедното производство.

ОСЪЖДА Д. Г. Г. ЕГН ***** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК да заплати на [ЮЛ], ЕИК [номер] сумата в размер от 410,00 лв., представляваща разноси за исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____